

Dino Buzzati

Nô lệ

Dịch giả: Đức Lâm

Truyện giả tưởng của Dino Buzzati

Vô tình, do một sự tình cờ ngẫu nhiên, khi mở cửa nhà với chiếc chìa khóa của mình, Luigi đã không gây ra một tiếng động nào.

Ông ta nhân cơ hội đó, với sự vui thích làm một điều bất ngờ, rón rén đi nhẹ vào nhà.

Chỉ vừa mới vào trong, ông đã đoán trước là có Clara ở nhà. Về điều đó, chưa bao giờ ông ta lầm. Ta dự hiểu thế nào sự hiện diện của một người đàn bà làm thay đổi bầu không khí chung quanh. Ông cảm thấy một nguồn an ủi từ đó. Ông yêu nàng đến độ mà mỗi lần đi đâu về, mặc dù thật là phi lý, ông lo sợ rằng nàng đã bỏ đi vĩnh viễn trong thời gian ấy.

Ông đi đến cuối phòng ngoài mà không làm sàn nhà kêu kẽo kẹt, tiếp tục với ít rủi ro hơn trên nền gạch bông của hành lang. Từ từ ông ngھnh cổ dò xét nhà bếp.

À ! Clara đang ở đấy. Ông nhìn thấy chiếc lưng nàng, cách xa ông không đầy hai thước. Nàng đang đứng và, không một chút nghi ngờ sự hiện diện của Luigi, bận bịu sửa soạn gì đó trên bàn. Chỉ cần nhìn sau gáy nàng, ông biết nàng đang mỉm cười. Thật là một con người đáng yêu và tuyệt vời biết mấy ! Hẳn là nàng đang soạn một trong những món ăn ông hằng ưa thích và nàng đang sung sướng thưởng thức trước sự hài lòng của ông.

Đột ngột, nàng nhích sang một bên, bây giờ nàng nghiêng người khoảng ba phần tư về phía Luigi, ông nhìn thấy đường cong rắn chắc của gò má nàng,

những ngọn lông mi, chiếc đầu mũi biểu lộ vẻ thật cao cả và xác xược, nét phác của đôi môi lúc ấy đang vênh lên vì một nụ cười (hay vì sự cố gắng chăm chú ?).

Rời gương mặt đầu yêu kia cái nhìn của ông lướt xuống đôi bàn tay nay đã lộ ra. Luigi sau cùng nhìn thấy được Clara đang làm gì.

Trên một chiếc khay có lót một tấm khăn thêu. một tá loại bánh nhỏ xếp lớp với nửa quả mứt anh đào nằm ngay giữa mặt bánh; thật đúng là thứ bánh mà ông nhắm nháp đầy thú vị; những chiếc bánh xem chừng như đã hoàn toàn xong. Thế nhưng Clara vẫn tiếp tục sờ nắn chúng như thể mang lại cho chúng nét chấm phá cuối cùng.

Nhưng quả thật là một công việc lạ lùng ! Với hai ngón tay trái Clara tách những quả mứt anh đào, và đúng vào chỗ ấy, với một loại quả bóp con hay chiếc lọ con mà nàng cầm trong bàn tay phải, nàng cho rơi xuống - hình như là thể - một nhúm bột trắng. Sau đó nàng đặt quả anh đào về chỗ cũ vừa nhấn chặt lên mặt bánh.

Quả thực tình Clara yêu ông thật ! Có bao giờ mà một người đàn bà nào khác đã dành cho ông, một gã đàn ông đã già nua với diện mạo nói đúng ra là xấu xí, nhiều ân cần yêu thương thế ? Và thật là một thiếu nữ tuyệt vời, một mẫu người tử tế và hay ho ! Hẳn tất cả mọi người đều ganh tị ông.

Ngẫm nghĩ về sự may mắn gần như khó tin của mình, Luigi định lên tiếng, khi ông chợt thấy kinh ngạc về sự chăm chú đặc biệt của Clara mà trong đó - chỉ lúc này ông mới nhận ra - có một cái gì đó lén lút, tựa như một người đang làm một điều bị cấm đoán. Và thỉnh linh - cú sét vào một sáng nắng đẹp - một mối nghi hoặc khủng khiếp xâm chiếm lấy ông : và nếu bắt đồ chất bột trong quả bóp nhỏ kia là thuốc độc ?

Cùng lúc đó, do một sự kết hợp những ý nghĩ chớp nhoáng, một loạt sự kiện vụn vặt mà ông không hề để tâm đến hiện về trong trí nhớ ông ; ngay lúc

này, khi chấp nối chúng lại kề nhau, chúng mang vẻ đáng ngại. Một số cử chỉ lạnh lùng của Clara, một số hành động bất mãn, một vài ánh mắt khó hiểu, một vài sự nằn nì lạ thường để ông ăn nhiều hơn, để ông dùng lại thêm món này món nọ.

Với một tâm trạng phần nộ đang bộc phát lên, Luigi tìm cách xua đuổi ý tưởng quái gở ấy. Làm thế nào mà lại tưởng tượng ra một điều phi lý như thế ? Nhưng ý tưởng đó lại vội trở về ngay trong một sự hăm hở càng ác liệt hơn. Và thế rồi, bất chợt, những mối tương quan giữa ông và Clara hiện ra dưới một khía cạnh mới, mà ông chưa hề cân nhắc đến. Có thể nào một người đàn bà như Clara lại yêu ông thật tình chăng ? Nguyên do nào, nếu không phải là quyền lợi, đã giữ nàng lại bên ông ? Các bằng chứng cụ thể về tình thương nàng dành cho ông là gì ? Những âu yếm vuốt ve, những nụ cười mỉm, những chăm chút âm thầm ? Một người đàn bà đóng kịch rất là dễ dàng. Và trong trường hợp của nàng, sự chờ đợi sốt ruột thừa kế một gia tài kếch sù phải chăng đến từ bản năng ?

Đúng ngay lúc đó, Luigi buông tiếng thở dài, nàng bất thành linh quay lại và trong khoảnh khắc của một giây, nhưng có thể còn ít hơn nữa, có thể không phải là thế, có thể đó chỉ là tác dụng của trí tưởng tượng bị kích động cao độ của ông, gương mặt yêu dấu kia biểu lộ nét kinh hoàng, nhưng tức khắc, với một sự nhanh chóng không tưởng được, gương mặt kia điềm tĩnh trở lại, hé nở lại một nụ cười.

<< Trời ! Anh làm em hết hồn ! Clara kêu lên, nhưng tại sao lại đùa giỡn như thế, cưng của em ? >>

Ông ta :

<< Em đang làm gì thế ?

- Anh không thấy à ? Mấy cái bánh của anh...

- Thế còn quả bóp con kia, là gì thế ?

- Quả bóp con nào ? >>

Clara xòe hai bàn tay ra cho thấy nàng không có gì trong tay cả, chiếc lọ đã biến đi nơi nào chẳng ai biết.

<< Không, không, cái bột mà em đang rắc...

- Bột gì ? Anh thấy bột rồi sao, cung ơ ? Em đang để mấy trái mứt anh đào... Còn anh ? nói cho em nghe đi : bác sĩ đã nói gì với anh ?

- Tặc ! anh có cảm tưởng ông ta chẳng hiểu gì cả... Ông ta nói về chứng viêm dạ dày... viêm túi mật... Vấn đề là ở chỗ các cơn đau của anh không khỏi... và càng ngày anh càng thấy yếu sức hơn.

-Ồ ! bọn đàn ông các anh, chỉ cần đau một chút thôi là đã xiu rồi... Nè, ráng lên tí xíu đi, hồi xưa anh cũng đã từng bị đau như vậy.

- Đúng, nhưng chưa bao giờ đau như lần này.

-Ồ ! cung ơ, nếu là bệnh nặng, anh đã ăn không thấy ngon. >>

Ông quan sát nàng, ông lắng tai nghe nàng nói. Không. Nàng không thể nào đang nói dối, không thể nào nàng đang diễn kịch. Nhưng thế còn cái quả bóp con hay chiếc lọ con, ông đã trông thấy nó hẳn hoi, nó ở đâu mất rồi ? Với sự nhanh nhẹn của một ảo thuật gia, Clara đã giấu được nó trong người chẳng ? Trên chiếc bàn trong bếp không có gì cả, trên những chiếc tủ khác cũng không có gì nốt, trên nền nhà cũng không, không cả trong thùng rác. Bây giờ ông tự hỏi : và tại sao Clara có ý đầu độc mình ? Để hưởng tài sản của mình ư ? Tuy nhiên làm sao nàng biết được nàng là người thừa kế toàn bộ gia sản của mình ? Chưa bao giờ mình hở môi thổ lộ điều này với nàng. Và tờ di chúc, nàng đâu có đọc nó.

Có chắc chắn là nàng đã không đọc nó chẳng ? Thêm một mối hoài nghi nữa. Luigi hấp tấp đi vào phòng làm việc, ông mở một ngăn kéo, từ đó ông lấy ra một chiếc hộp, từ cái hộp ông lôi ra một phong bì đã gấp lại với địa chỉ : Di Chúc.

Phong bì đã được dán kín. Nhưng Luigi đưa nó đến gần chiếc đèn để trông rõ hơn. Lạ nhỉ, sát dưới ánh đèn người ta nhận thấy một vệt nhòe chảy dọc theo cái nắp bì thư : tựa như bức thư đã được mở ra bằng hơi nước và được dán lại với keo.

Một nỗi lo sợ úp chụp lấy ông. Sợ chết ư ? Sợ bị thủ tiêu ư ? Không tệ hơn thế nữa. Nỗi khiếp sợ mất Clara. Tại vì ông hiểu rằng nàng có ý định giết ông. Và tất nhiên ông phải phản kháng lại bằng cách này hay cách nọ. Lột mặt nạ nàng ư ? Tố cáo nàng ư ? Cho cảnh sát bắt giữ nàng ư ? Cuộc hôn nhân của hai người sẽ đổ vỡ dù cách nào đi nữa. Nhưng không có nàng, không có Clara, làm thế nào Luigi có thể sống được ?

Sự cần nói chuyện với nàng, được một lời giải thích trở nên mãnh liệt và cùng lúc ấy niềm hy vọng dai dẳng rằng ông đã làm, rằng tất cả chỉ là một ý nghĩ ngông, rằng không có thứ thuốc độc đó (dù trong thâm tâm ông , ông biết rất rõ là có).

<< Clara >>, ông gọi.

Tiếng nàng vọng từ gian bếp phụ :

<< Nè, Luigi, ra đây, bàn dọn xong rồi.

- Anh ra đây >>, ông trả lời.

Ông sang phòng ăn và ngồi xuống ghế. Có món cháo loãng nấu với cà chua.

<< Clara, ông nói.

- Có chuyện gì vậy ? nàng hỏi với một nụ cười.

- Anh cần nói với em một điều.

- Anh làm gì mà bí mật vậy...

- Mới vừa lúc nãy, khi anh vào nhà, và trong lúc em đang làm bánh, và khi anh nhìn thấy em... tóm lại anh cần nói với em... một điều cần thiết tuyệt đối...>>

Nàng vẫn nhìn ông miệng mỉm cười : nàng vô tội chẳng ? Hay đó là niềm sợ

sệt ? Hay là sự mỉa mai ?

<< Khi anh vào nhà, ông nói tiếp, anh nhìn thấy em trong lúc em đang làm việc và em cầm trong tay một thứ gì đó, một loại quả bóp nhỏ nhỏ, và hình như với cái đó em để cái gì lên bánh.

- Anh bị lóa mắt rồi, nàng trả lời một cách thản nhiên.

- Anh mong như thế hơn.

- Tại sao vậy ? >>

Nàng có một giọng nói thật chân thật đến độ ông tự hỏi rằng có phải ông đã nằm mơ. Nhưng cơn sốt đang hoành hành ông.

<< Em nghe này, Clara, anh sẽ không cảm thấy an tâm nếu anh không nói tất cả với em... Khi anh thấy em làm cái việc đó...

- Nhưng anh cho biết việc gì mới được chứ ? Anh nằm mơ sao ?

- Đề anh nói xong... trong một giây... thật là nực cười, anh biết thế... >>

Trong lòng ông run sợ, trong khi giây phút khó tránh dần dần đến, có thể đây là lần cuối ông trò chuyện với Clara, lần cuối cùng ông nhìn thấy nàng, và ý nghĩ ấy làm ông điên lên; và mặc dù thế ông không thể nào im được, không thể được.

<< ... Trong một giây... một ý nghĩ phi lý... đừng nhìn anh như thế... anh thích nói thật lòng... anh chột có ý nghi ngờ em...

- Em làm sao ?... và nụ cười trở thành một tiếng cười lớn.

- Đáng cười lắm, anh biết... cái ý nghi ngờ, em nghĩ xem, là em muốn đầu độc anh... >>

Vừa nhìn trừng vào mắt ông, Clara tiếp tục cười nhưng không phải là một giọng cười vui, nó lạnh lẽo, đó là một lưỡi dao bằng thép sắc bén. Và rồi nàng nghiêng răng ; và giọng nói nàng chát chúa cắn hờn.

<< À ! thì ra vậy ? Anh tin như vậy à ?...Lòng tin của anh là như thế ? Tình yêu của anh là như thế ?... Tôi đã để ý anh từ lâu rồi... Đã vậy tôi còn làm

bánh cho anh ăn... Và giờ đây anh lại nói với tôi là bánh có thuốc độc, hả ?

>>

Ông tỏ vẻ cuống cuống :

<< Em nghe anh, Clara, đừng giận, đừng...

- À ! bánh của tôi có thuốc độc ? Anh sợ cho cái sức khoẻ bé nhỏ của anh à, ông sợ đau phải không ? Vậy anh biết tôi sẽ làm gì không ? Tôi sẽ đổ bánh vô thùng rác.>>

Vừa đứng lên khỏi bàn ăn nàng mang chiếc khay bánh và đi về phía bếp vừa luôn miệng thét to hơn :

<< Tôi sẽ đổ bánh vô thùng rác... Nhưng tôi sẽ không ở thêm một giây nào nữa trong cái nhà này. Tôi chán cái nhà này cũng đã từ lâu rồi. Tôi đi đây. Và tôi hy vọng rằng nhờ ơn Chúa tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh. >>

Kinh hoàng, Luigi nói gót nàng :

<< Đừng, Clara, anh van em, đừng làm như thế, anh đùa mà, anh van em, đưa cho anh những chiếc bánh nhỏ của em.

- Không, nàng nói, bây giờ thì tôi không đưa cho anh nữa, cho dầu anh có vì thế mà chết. >>

Để giữ nàng lại ông ôm lấy vòng eo nàng. Nàng đứng lại nét mặt trở ì.

<< Hãy tử tế với anh, đưa cho anh những chiếc bánh nhỏ đi. >>

Clara xoay người lại, nâng chiếc mâm cao lên. Ông xoè bàn tay ra.

<< Tôi đã nói với anh là không. Tôi đổ bánh vô thùng rác. Và tôi đi ngay, anh có hiểu chưa ? >>

Ông vội quỳ gối xuống, ôm lấy chân nàng :

<< Clara, anh van em, ông rên rỉ, em không thể bỏ đi được, em không thể, Clara, hãy tử tế với anh, đưa cho anh bánh.

- Xin lỗi đi, nàng nói về đặc thẳng, chiếc khay vẫn giờ cao.

- Vâng, Clara, tha lỗi cho anh.

- Nói : "tha lỗi cho anh" ba lần.
- Tha lỗi cho anh, tha lỗi cho anh, tha lỗi cho anh.
- Tôi sẽ cho anh một cái, người đàn bà nói.
- Không, anh muốn tất cả.
- Tốt, ăn đi nhưng phải quỳ gối , và nàng hạ chiếc khay xuống.

Clara vẫn còn đây, Clara sẽ không bỏ đi. Bằng một sự khuây khỏa ti tiện của tâm hồn, Luigi nhón lấy một chiếc bánh con và cắn ngấu nghiến vào. Cái chết là một thiên đường, chính vì nó đến từ nàng.

Antony, 29.10.2006

Đức Lâm

HẾT